

තිස් පැ යක් ම් නා පලක යාය පුරා, එනම් මුළ් රාතිය පුරා, පවත් වන් නක්. නිදි මරා ගෙන කරනු ලබන මේ යාග කර් මය නැට්ටුවාට හා බෙරකරුට පමණක් නොව බලා ඉන්නාව වීඩාව ගෙන දෙන් නක් වෙයි. දිගින් දිගර එකම විදියට අඩි තබමින් නැටීමත් පදය වැයි"මත් එකම තාලයකට යාග කළි කි්මත් කරගෙන ගිය හොතු් බෙරකරුවන් නැව්වු වන් ආදීන්ටත් බලා සිටින් නන්ටත් මහත් ඒකාකාර බවක් හැඟී යෑමෙන් තොදිල යෙන් අපේක්ෂිත ප්රමාර්ථය පව සිදී යන ඇත. එහෙයින් තොවිලය පුරා එන නැටුම්, ගැයම්, වැයම් ආද්ය මෙබ්ගෙවින් විදිධිය. වර්ථක ඉතා ශි්සුයෙන් කය සසලවමින් නටින නැට්ටු මොහොතේ දී වා ඊළඟ නොවෙහෙසෙන 'ගමන් පදය කට' අනුව වටේට යයි. ශි්ෂු යෙන් නටද්දී වැයූ බෙරපදය නැව්ටවාගේ මේ 'ගමනේ' 'ගමන් පදයක්' වෙයි. තුවත් වීටෙකදී තැට්ටවා බමර වළල් ලක් හෝ මලක් මෙන් € හා ් ගසයි. බෙරය හැම විටම නැට්ටු වා පස පස යැම කීව යුත් තක නැරීමේ නොවේ. නැරීටවා ආවේශය ලබනුයේ බෙර හඬිනි. බෙරකරු වා ත් නැව්ඩවාන් යන දෙදෙනම තම ක:න්සිය නීවා ඉන්නේ යාගු කුළියෙනි.

කැමෙ විටම යාග කාව අතිතුත්

ගෙන යන්නේ මෙන් එම සිරිස්ස් හා

නැටුම්පදය සමග හෙයින් එයද

සූ. හැ. ජ. සුගුණසිරි ි

නැවුම්පද ශ හා වෙනස් වෙනස්වන ආකාරයට වෙනස් විය යුතුය. එහෙත් ඇතැම් විට කවේක තාලය කියා බෙරකරුට තමන් නැරීමට යන තාලය හතවා. බෙරකරු පදය පූරත්ම නැව්වුවා නවයි.

තෙනං තෙන තෙන තෙනෙන තෙන තෙන තෙනෙන තෙන තෙන තෙන

මේ පදය පුරන අන්දම්යි.

නැවුම අනුව කුළිය කි°වත් කාවිය අනුව නැටුම නැටුවත් එහි පුතිඵලය වනුයේ කදි තාල රාශියක් ඇතිවී විසි. මෙසේ තොවීලය තුළවු යාග කවී. විවී ඛත්වයෙන් අනුතු වේ.

නූතන සිංහල සාහිතා යෙහි අලුත් අංගයක් ලෙසින් සල කන ලබන්නකි කළි කතාව. කාවියෙන් තතාවක් එහෙත් ක්'ම ඇත කාලයයේ පටන්ම තොවීලියට හුරු වූවකි. තුන් තිස් පැයක් තිස්සේ - අඩ ගණාවන් නිස්පැයක් නිස්සේ -නටමින් කවී කියන ඇදුරා කිසි යම් යකකුගේ උපත. බෙර ැල් උපත, තොවිල් උපත විදිය. එකැස් වීදිය තුනන බෙරය හෝ පරජ්ප්ට්ට්ව හෝ තනන ආකාරය ආදී දහසකු ත් එකක් දේ පිළිබඳ කතාවක්

කීයයි. තොවීලයට් කුවියෙන් මෙසේ කවිකතාව ඇතුළත් වුයේ කාලය මැරීමේ උපංගයක් වශයෙනැයි අපව හැකිය. 'ආතත' නම් වූ එකැස් බෙරය තැනී මේදී 'හෙන යෝගය' නම් වූ විශේෂ යෝග යක් අල්ලා ගැනීීමට සැලකිලි මත්ව හැටිත් ඊච භාණ්ඩ ආදියත් කියැදවන 🦠 කවිපෙල කවික වෙකි. එකැස් බෙරය යනු රබානයි.

ණුසල මස බද දී... පසලොස්වක් ද සමභි පුවසල නැකන ගෙ බුද මග හෝරා දනුව

මෙලෙස හෙණ යෝගෙ යෙදෙමින් මොජෙනතු නිසි

රෝදය ගෙන අත තබා මළ සම හෙළා වඩ

රැහැනකින් අදිමී එහි තිබ බරාල හරිමී දිනක් පසු ගිය නෑ පටිය වට කොට ගසැ රන්

201 සනියක් පස වේ තෙක්ම පවතේ තබ වේලා ගෙන ම එකැස් බෙර සැදු මේලෙස

"එහෙයින් තොවිලය පුරා එන නැටුම්, ගැයුම්, වැයුම් ආදිය බෙහෙවින් විවිධය."

දෝස දුරු කිරීමට කියන කවී 🛊 තොවිලයේ අවශා අංගයකි. තොවිලයේ පරමාර්ථය කොයි ආකාරයේ හෝ දොසක් පලවා හැරීමය. කොඩවින හදි හුනියම් ආදී° මිනිසුනව මින කරන දෝෂ හෝ ගෙවල් දොරවල් ඛන ඛානාස භංගත්වයට හෝතුවන යක්ෂ පුේත පිශාච ඈේෂ හෝ දුරු කැරැ හැරීමට ඇදුරාගේ පිහිට සෙවුම ඇදිගේ පටන්ම සිංහල ගැමියාට පුරුදුව තිබිණ. ගැබිනියකගේ දුරු පුසූතිය පහසු කරනුව රටයකුමක් නැටැවෙන අතර හමට පත් රෝගාදී උවදුරකින් ගම බේරා ගැනී මට ගම්මඩු ආදිය පැවැත් වෙයි.

කවදාද මේ අඹුවනුන් සහ දරුවනුන් ගෙන යන්නෙ තපසව එකදාද අප සිල් ,රකින්නේ කතුන් නරකයි ගන්න තපසට මොනවා ද මේ රජු කියන් නේ දෙපන් සලයක ඉදිමු රජි කොට

මොහු ළැමද උදයර් දෝස

දුරු කොට

මුල තුන් පදය දෙබසක ලෙසින් ගළපා ඇති මේ කවෙන් භාගකරු දෙර් ස දුරු කෙරුමට බුදු රැස් බලය පනයි. බලපාම යටතේ වැඩිණු සිරිත් විරිත් වලට අනුබල නොදෙන් නක් වුවද ලෙබ රෝහාදියෙන් ජීතා විඳින ගැමිගාට එක් වරම සිහිවන්නේ කකුදුරාය. ගැමිගා ගේ බුද් ඛ හක් කිය විටක ගන්නා යකැදුරා එහිලා බුදු සිරි තම ආද ගන්නේ දෙකරුණක්

යාගයක ගුණය මෙහෙවින් බල පාන්තේ විශ්වාසය හක් නිස අනුවය. යනු රසා එම විශ්වාසය හා කෙරෙන් නක් නිය ලබා ගැනි'ම සඳහා වැඩි කරගත හැක් යක්ම ඉවහල් බව හේ දනී්. කෝ බුදු ගැණ මේ අතින් පැරැණි සිංහල යකැ අුරා අනුන්ගේ සිත් සතන් වහා වටහා ගන්නා න္ဆဘဘ මතොවීදසාඥයකුට ළං වේයි.

බලි බිල ් ආදියට් කොතරම් අතිබැහි උණන් නොවිල් යාග සඳහා යාගකරු බුදු සිරිත ඇද ගත් නෝ මහුගේ ද අපමණ බුද්ධ හක්තිය පළට කරමිනි. හැම විටම බුදු පිහිට පතමින් යාගයක් ආරම්භ කිරීමද ඔහු ගේ බුද්ධ හක්තියට දෙස් දෙයි.

සෙන් සිරි දෙන මුණිඳු ගෙ ගුණ වරුණේ අත් නොහැරම ගත් නෙම තත් වීවරණ පුර දෙවී ඔබු අතිනේ සිත් ලෙස පවසම් සෙම ගුණ වරුණේ (පුරාණ සිවිපද සංගුතව 122 පිට)

සාගකරු සුර දෙවී බඹුන්ගෙන් විවරණ පතුන්නේ බුදුන් සරණ සෑමෙන් පසුව බව ඉහත එන කවෙන් පෙනේ.

දවුල් වාදකයන් වාන්දිය අර ඛන්නේ

තීමත් ශි්බර පාදපංකජ යුතං තෙමපුතා භාසුරම් දෙව බුන් ම නාරොරගෙන**ඊ** පුණමිනං කෛලාස කේ ඊන්ශියම් පෙනුමාරාන් ම කජෙන් දු කෙසරිනිහම තෙනු

කෙසටහනම තෙනු ලොකා චින්තාමණිමී වන්දෙ ශාකාමුණි සමස්න ජනතාම නිතාන

ජ්යොස්තු කුම්

මුණිං (වදිම මුණි උතුමා) කිය මිනිං

තොවිලය තුළ රැළී ඇති තාල හණන අපමණය. බෙරකරු ගේ අත්වැල් ගායනයෙන් පණ ලබන නැට්වුවා කාන්සිය නිවා ගැනීමට වී වී න් විට වේ නස් වෙනස් තාලයේ කවි කිශ මින් නටයි.

සාගයක අසන්නට ලැමෙඛ**න** කෙටි ම තාලයක් මේ **ය**:−

අජටහස වා වැ එසින් නැගුණෝ සිව් න ද ක යනු සහ දි යන ද තො යනු න යනුන් මෙ සිව් අකුරු

තොවිලයේ තවත් සුලබ **ව** අසන් නව ලැබෙන විරිතකි මේ:

වානු බැරි ශ සින ළඳ ග්රිදේවි දේනු හංස පැටි සේ ම නුරාව ජේනු වෙලා එනවා සිත කාමෙ ගැනු කිව්ව ගනුවෙන් දළ කුමරු

(පූරාණ සිව්**පද සංගුන – 84** පිට, ගිරිදේවි ගේ විත්තිය)

මෙහි ඇත්තේ දෙපද එලී වැට වුවත් ඇතැම තොවිල් කුවක –

පොත අතිතෝ ගෙන නිති තෝ බඹු විමතෝ එද

ිසිනේ රඹ වීමතේ වාස උණේ කළා සිනේ ඔද යහනේ සුදු ගතිනේ සුදු මැළිනේ උපත් දිනේ දෙස හරිනේ මාල විනේ දෙස උපනේ කේතු දුනේ ඔබ රකිනේ

(පු. සී. සංගුගව – 98 පිට ශාන්ති කමි) යනුවෙන් හතර පළ එළිවැටී ඇත. මේ කවෙහි යනිය මානුං නෙයෙන් හයලි යෙදුණේ වෙයි. මානු හතෙන් හතට යනිය පිහිටෘ ඇති පහත එන කව වෙනුත් තාලයකට ගැයෙන් නක් බව එය හඬනගා ක්මෙන් දන හැකිය.

මැද්ද දේසේ මහිම කුසසේ ඉසිද සුවනය රැසින් මකරේ සුද්ද අංකුස දරා සුරතීන් මසුර වාතන නැගී නිතෝද රන්වන් දොළස වළදා එ අව දහසක් උසින්

පැතිරේ වී.අේද නොව හැම දෝසයම - කොනෙ කුප් දෙවිඳු ඔබ රකියි නිනොරේ

(පුරාණ සිව්පද සංශූහව – 98 පිට ශාන්ති කවි)

බැස් පොළක් හා නේ දී ය ක් භාවන් අසන්නට ලැබෙන කවි කොළ නාලයද නොවිලයට වැද්ද ගෙන ඇත්තේ කවිකොළය ආරම්භයේ දී තොවිලයෙන් ආභාසය ලැබී දෝයි සැක කරව මිනි.

පෙර දා දම්සොබ රජව ඉපිද මුන් දගම දෙසන්නව සින් පෙන රජ සිරි හරි මින් වනගක වැදි රක සකු ද ක ලා පැහැදා ඔහු මුකගට පැන බිණ්සා ලොවුනුරු බුදු බව පැහැදා ඔහු නිරුණය සිට ගද ඔහු හෙ පදය ගැයු සිරිපා වැද ල

(අවකච්චි කවක්)

අමුතුම තාලයක වූ මේ කවෙ හි එළිවැට අට පළක යෙදී ඇති ඇටි සලකන්න. ඒ හැම පළ කෙම යෙදී ඇත්තේ 'නා' කාර යෙයි:

නෑ උගනා නැග පෙනා න දරණ නා – රජ පව ලමිනා නාම ගෙනා නාග දනා නෑ ලොවිනා නා – දෙන් කලි වැටු ණ න නුවණ නාන තැනං නාමගෙනා නා – ගරකවූ ගස නා නා දරණ නාමගෙනා නෑ ජිතීකා නෑ –

ගරතිර බසි

200

(පූ. සී. සංගුගුව - 100 පිට ගොන්නි කම්)

ශබ්ද රසයෙ නිරීසන් රසයකට සමාන කොට ඇතුත් එය කුවි යට ඇතැම් විට ආලෝකයක් ගෙන දෙයි. එය නිරිසන් රසය කට පත් වන් තේ හුලෙක් අද්ථ වීරනිතුව ශබ්ද රසයම පම කැංචීමට යොදන ලද කල් හිය. පැරකු ම්බා සිරිතේ පටත් මුළු නුවුර යුගය දක්වා පැතිර ගිය පුශස්ති සාහිතකවලී යෙහි මේ පිටුබඳ කොතෙකු ත් නිදසන් දක්ක හැකිය. 'අංශ මංග ජමංග ලෙන් වැඩි නුංග මෙන් සිරිපා කමල් වට් (පැර කු.ම්බා සිරිත) ආදි වශුමයන් ඇති මේ සාහිතායයෙහි කෙසේ වෙතුත් පහතු එන මේ කවෙහි ශුඛ්ද රසය, කුවියන් මැහිමරි තැත් කොට ඇති විත්තප් රූපය ඉස්මතු කරලීමට හල් වී ඇති බව පෙනෙයි.

දොංගද මදාංගද මදාංගද මදාං මදාං ගුද හුද ගුද ගුද ගුද ගුං ගුං පද හුර කොට හිස කඳ

පද වන්නං නව නව ඵලසා යන්නට යන්නං

(වලස් නැටුමේ කවක්) මෙය කියැවීමේදී වලසා තුටත පෙනෙන් නේ. බෙරහඩ ද අප ඉදිරියේ මා වී ආකාරය අප කනට නංවමිනි, මෙහි වචන ස්වරුප සියල් ලක් ම හස් ව යෙන් පිහිටා ඇත්තේ පැන පැන නවන නැවුමකව සරිලන ල ය ක් ක ව ව දෙමිනි. ව ල ස් නැ වූම 0 0 වන් නේ තාණේ ඩව ത്തരെ නැටුමකව බව කවියේ ලයෙන් පෙනෙයි. ඉහත එන කමේ පාද අනුතාසික් කාශක් ෂරයකින් අව සන් වීමද විශේෂයෙකි.

අසුවල් නාලශේ යැයි නොකිව හැකි කවක් ද අතරින් පතර නොවීලශේ ශාගයේ දක්නට ලාබෙයි ඉඳුර අදිපති ඉඹුල් මෙනකි තාස් නිකට කොකු මෙන් බොජුන් ගෙන බැදිම තා මැනිඳ සිසෙනෙන පැමිණි සිපිපොති තා සැම දොස් නැර ඉඳුරු දෙවී ඔබ සපිරි කුප විදිමි නො

(පූ. සී. සංගුගව – 99 පිට **–** ශාවේනි කවි)

අනුනාසික් කාශරක් මරයකින් පාදය අවසන් කරන කවක් අපි ඉහතින් දුදිමු. ස්වරයකින් අව සන් වන කළිද සිංහලයෙහි ඇත් නම් ඒ නොවිල් කළිය තුළ පම හේසි සිනම්.

ආරාදුනා පිළිඅරගෙන ඛණ දෙසුමට ආ ආලෝකය දහම නො දු න යුද කොරුමට ආ අස්ට ලෝක බර්මය ද න ඛණ දෙසුමට ආ අක්'මා හාද වස්'නු අපල දෙක්'මය බිඳ ආ

පු. සී. සංගුගව – 107 පිට – ඒ කාක්ෂර ශාන්නියක්)

ළගත රට නැවුම් කවී විවිධත් වියෙන් නොඅඩු බව ඉගත එන ස්වල්පයෙන් පෙනී කරුණ යන ඇත. නොදියුණු කලාවක අංගෝජාංග වූවත් ආදි සිංහලයා ගේ වෙත ගොත පිළිබද් සමීක්ෂ ණායක දී තොවිල් කුළියෙන් ලැබිය හැකි පිටිවහල ද සැගෙන තරම් යයි සිතම්. හිය නෙවිල් මහතා මහත් පරිශුමයකින් අපේ නොවිල් කව් ද ඇතුළත් එක් තාන් ජන කවී රැසක් කොට ඇත. ඇම්. යු. පුඥාලෝක ස්වාමීත් දයත් වහත් සේ ගේ පුරාණ සිව්පද සංගනව ද මෙහි ලා වැදගත් කෘතියකි. එහෙත් කා විසිනුත් උගෙන හෝ නො ලීයා තබා හෝ විකින් ටිකින් මැරි යන තොංවිල් කුම තවත් අපුමාණ සංඛාහවක් ඇත. ඒවා එකතු කොඩ පළ කිරීම සමාජ **සට ක**රන ලොකු සේ වා වකි.

CHINES WITH